

bør tiltrække sig betydelig Opmærksomhed.

Jeg vil dog ikke gaa saa vidt som det ærede Medlem, der ansaa det for nødvendigt og rigtigt, at Grønlænderne burde sættes i Stand til at sætte sig ind i Forhandlingerne om Sagen her i Tinget, ved at de faa en Oversættelse af Rigsdagstidenden, thi vi ere ikke i Stand til at korrigerer hinanden tilstrækkeligt, og Grønlænderne ville derfor ikke kunne faa en tilstrækkelig sikker Forestilling om, hvad der virkelig var det rette for deres eget Vedkommende, og hvorvidt vor Opfattelse af deres Forhold var den rette. Naar den ærede Ordfører erkender, at hans Kundskab om disse Forhold saa godt som helt eller maaske helt igennem er andenhaands, antager jeg, at han selv maatte ønske, at det, han her har udtalt, bliver Genstand for en saadan Korrektion, at der kunde fremkomme rigtige Oplysninger for Grønlænderne om, hvad der i saa Henseende maa siges at være det rette, men en saadan Korrektion af det Foredrag, som den ærede Ordfører har holdt, foreligger ikke, lige saa lidt som der foreligger en saadan Korrektion af, hvad vi andre have at sige om denne Sag. Jeg mener dog ikke derfor, vi skulle forholde Grønlænderne Kundskaben om, at vi have forhandlet om denne Sag, men denne Kundskab kan gives dem i tilstrækkelig Grad uden at gaa til en Oversættelse af Rigsdagstidenden.

I øvrigt maa jeg sige til den ærede Ordførers Fordring om, at dette Spørgsmaal maa blive Genstand for omhyggelig Overvejelse, at jeg ønsker saa fuldt som nogen, at det kan blive Genstand for en grundig Overvejelse. Derimod maa jeg indrømme, at det Foredrag, som den ærede Ordfører har holdt om denne Sag, egner sig mindre som Grundlag for en Debat, thi vi kunne ikke alle være forberedte saa grundigt, som det maa ønskes, paa at optage en Debat om dette Spørgsmaal. Jeg mener derfor, dette Spørgsmaal bør staa til Overvejelse — som den ærede Ordfører vistnok ogsaa mente — for dem, der nærmest faa med denne Sag at gøre. Mulig er det rigtigt, som det ogsaa er udtalt af den sidste ærede Taler, at der nedsættes en Kommission om denne Sag. Det maa jo blive den ærede Ministers Sag, om han vil gaa dertil eller ikke, og jeg skal derfor ikke komme ind paa nogen særlig Antydning af, hvilke Personer der eventuelt burde vælges ind i en saadan Kommission. Jeg skal kun udtale det almindelige Princip, at det i sær-

lig Grad bør være Folk, der forstaa sig paa praktisk Livsvirksomhed. Det er jo saaledes, at i saadanne Forhold er det den praktiske Erfaring, der er Hovedsagen, medens den teoretiske Viden ofte leder vild, selv om den er udrustet med megen Lærdom.

Saa er der en Del andre almindelige Bemærkninger, jeg maa gøre overfor den ærede Ordfører. Særlig maa jeg omtale en Del Mangler, der klæbe ved hans Tale. Den ærede Ordfører oversaa helt igennem i sit Foredrag det, som det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard) fremdrog, nemlig Missionens Stilling og Virksomhed paa Grønland. Om denne mener jeg, at efter alt, hvad man i Tidernes Løb har kunnet erfare om disse Forhold, har den været af ganske overordentlig Betydning. Det er ikke alene Dr. Rink, hvis Virksomhed har sat Mærker paa Grønland, men det gælder ogsaa saadanne Mænd som f. Eks. afdøde Kleinschmidt og andre, der have virket deroppe, ogsaa de have sat Mærker i Retning af den Kulturfremgang, som vitterlig for os alle har fundet Sted i Grønland under vor Styrelse. Og det er fuldstændig rigtigt, hvad det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds fremhævede, at det er lykkedes at bevare dette barnlige Folk for en saadan Undergang, som mange andre lavtstillede Folkeracer ere blevne Genstand for, naar de ere komne i Forbindelse med mere kultiverede Folk. At de af og til kunne være udsatte for Fare ved at komme i Forbindelse med disse, derom vidner den Forbindelse, der opstod mellem Grønlænderne og Arbejdere ved Kryolitbrudet for en ikke lang Aarrække siden. Det er vitterligt, at Arbejderne ved Kryolitbrudet paa et Sted, som, saa vidt jeg mindes, hed Arsuk, indførte Syfilis i en saadan Udstrækning blandt Grønlænderne, at Regeringen maatte træffe overordentlige Foranstaltninger for at faa disse Sygdomme udryddede. Hvorvidt det er lykkedes, ved jeg ikke med Sikkerhed, men jeg ved, at det varede en Aarrække, før det lykkedes at standse den Smitte, der var bleven indført med Arbejderne hernede fra. Faren kan saaledes lure paa flere Punkter, og jeg tror ikke, vi til alle Tider undgaa at faa Vidnesbyrd om, hvad der i saa Henseende kan ske. Jeg skal ikke drage ind til særlig Omtale den saakaldte litterære Ekspedition til Grønland, som har fundet Sted de sidste Aar; jeg vil kun nævne en enkelt Ting; man drog med til Landet en saakaldt grønlandsk Hedning